

קובץ

האור לחיים

שנה חמישית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבו שליט"א

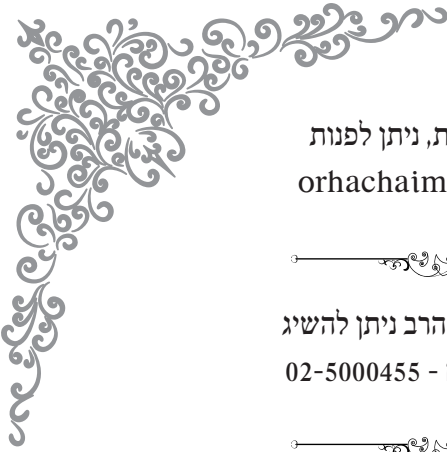
פרשת כי תשא תשפ"ב

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
18:43	18:05	* 17:13	י-ם
18:39	18:02	17:10	ת"א
18:40	18:02	17:11	חיפה
18:42	18:05	17:13	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 16:53

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00

קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**

052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת כי תשא תשפ"ב

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהר"ך" - חומש שמות

1 הכל מאת ה' - להיות מאושרים במה שיש

פרשה למעשה:

7 מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה

14 הישועה שהגיעה בזכות הצדקה

שלום בביתך:

20 החיבור שבין השמים לארץ

הכל מאת ה' - להיות מאושרים במה שיש

הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט (שמות ל, טו).
 להשתמש בעושר הזה בתבונה ובהשכל.

העושר עלול להיות שמור לבעליו לרעתו. העשיר בא בנקל לידי גאווה וגבהות רוח - "עֲשִׂיר יַעֲנֶה עֲזֹת" (משלי יח, כג).
 לעשות עלול להיות שמור לבעליו לרעתו. העשיר בא בנקל לידי גאווה וגבהות רוח - "עֲשִׂיר יַעֲנֶה עֲזֹת" (משלי יח, כג).

על כך אומרת התורה: "הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה" - אל תתרברב ותאמר: "איזה נדיב גדול אני, כולם צריכים להיות כנועים לי".
 על כך אומרת התורה: "הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה" - אל תתרברב ותאמר: "איזה נדיב גדול אני, כולם צריכים להיות כנועים לי".

זהירות! שמור על עצמך! הקב"ה בירך אותך בעושר, לא כדי שתחשוב שאתה אדם מורם מעם. כל בני האדם שווים, עניים ועשירים כאחד. ואם זיכו אותך בעושר, תדע

אמר לו חברו: "אתן לך סכום כסף לרכישת כרטיס הגרלה, ואם תזכה - תחזיר לי את סכום ההלוואה".
 על כל מה שהוא נותן לנו, וליזכור שהכל נועד לתכלית אחת - לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם.

ישרים, אולם הדעת נותנת שהוא ישמח שיעירו אותו משנתו, כדי לבשרו את הבשורה הגדולה.

הוא דפק על הדלת. בעל הבית היה שקוע בשינה עמוקה ולא שמע את הקולות. הוא הגביר את דפיקותיו, תוך שהוא קורא לו בשמו בקול רם.

וסוף סוף הוא התעורר מן הרעש.

"מי שם?", שאל בקול נרגן.

"זה אני, החבר, שהלוויתי לך את הכסף לרכישת כרטיס ההגרלה. פתח את הדלת, יש לי בשורה משמחת לבשר לך. זכית בפרס הגדול! אתה מיליונר! נהיית העשיר של העיירה".

"חצוף שכמוך!", השיב לו חברו, העשיר החדש. "איך אתה מעז להעיר

נטל העני את הכסף, ורכש בו כרטיס הגרלה. הוא זלזל באפשרות שדווקא המספר שלו יעלה בגורל, ושכח מן הענין. אולם המלווה התענין, ורשם לעצמו את מספר הכרטיס של חברו הלווה, לעת הצורך.

ההגרלה נערכה בשעת לילה מאוחרת. העני עלה על יצועו בשעה מוקדמת, כהרגלו מדי לילה. וכי מה יש לו לעשות בלילות הארוכים? אולם חברו נשאר ער, כדי לעקוב אחר תוצאות ההגרלה. והנה, הפלא ופלא, מספר הכרטיס של חברו עלה בגורל, והוא זכה בפרס כספי עצום.

מיהר המלווה אל ביתו של חברו, כדי לבשר לו על הזכייה. אומנם השעה מאוחרת מאוד ובודאי הוא ישן שנת

להצלחת

ספיר בת גבריאאלה

לפנות לכל הנדיבים שברשימה? הרי צריך לעשות פעולה של השתדלות, לא יותר. אם כן, מספיק לשלוח מכתב רק לאחד מהרשימה, וה' יעשה הטוב בעיניו.

וכך עשה. ישב וכתב מכתב אחד, ושלח אותו לכתובת הראשונה שברשימה, יהודי אמריקאי לא מוכר. ימים אחדים לפני מועד החתונה הגיע מכתב מאותו יהודי, ובו המחאה בסך - לא פחות ולא יותר - עשרים וחמשה אלף דולר! באותם ימים היה זה סכום עתק, שהספיק לרכישת דירה, ולממון כל הוצאות החתונה.

אמר הרבי לרבנית שלו: "חסדי ה'! את רואה, אם הקב"ה רוצה - די במכתב אחד!".

פנה הרבי לגבאי הצדקה, וביקש ממנו לשלוח מכתב תודה לאותו נדיב. תמה הגבאי: "מכתב תודה? ומדוע דווקא אליו?".

"כי הוא היחיד שפנית אליו", אמר הרבי.

את עשיר העיירה באמצע הלילה?!"
זוהי אכן דוגמא הפוכה מרצון התורה. כשם שהתורה מזהירה את העשיר: "הָעֶשִׂיר לֹא יִרְפֶּה", שלא יתרברב ויתגאה בממונו, מוסיפה התורה: "וְהִדֵּל לֹא יִמְעִיט" - בל ימעיט העני את ערכו בגלל עניותו ודלותו. הקב"ה הנו כל יכול, וברגע אחד בכוחו לרומם את העני ולמלא לו את כל מחסורו. "ה' מוֹרִישׁ וּמְעַשֵּׂיר מְשֻׁפֵּיל אֶף מְרוֹמִים" (שמואל א ב, 1).

היה בירושלים אדמו"ר קדוש, עני מרוד. כל ימיו ולילותיו היו קודש לתורה ולעבודת ה'.

כשהגיעה בתו לפרקה, לא היתה לו פרוטה לפרטה. הבית ריק. מה עושים? כמובן, נושאים עיניים בתפילה לבורא עולם.

בא אליו אחד מגבאי הצדקה של ירושלים עם רשימת כתובות של נדיבים, והציע לו לפנות אליהם ולבקש מהם תרומה להכנסת כלה.

אך הרבי חשב בליבו: לשם מה צריך

השיב למכתב הבקשה של הרבי, ולא עוד אלא שתרם תרומה ענקית שכזו? כעבור כמה שבועות הגיע מכתב התשובה מארצות הברית, ובו גולל הנדיב באריכות את סיפורו, וכך סיפר: "דעו לכם, הסיבה שלא נעניתי לכם בשנים האחרונות, היא משום שמצבי הכלכלי הורע. אני שקוע בחובות כבדים בגלל עסקים שלא צלחו.

לפני כמה חודשים התארסה בתי. לא היתה לי אפשרות לממן את הוצאות החתונה שלה, והיא תכננה לממן את חתונתה מכספי החסכונות שצברה במשך השנים.

אלא שכמה שבועות לפני מועד החתונה נחתה עלינו גזרה נוראה: היא חלתה במחלה קשה, ה' ירחם, וכל הרופאים אמרו נואש. בעקבות זאת הצעתי לצד של החתן לבטל את השידוך, ולהודיע על ביטול החתונה.

ההתלבטות של משפחת החתן היתה לא פשוטה. הם החליטו להתייעץ עם גאון הגאונים, רבי משה פיינשטיין. הם באו אליו וסיפרו לו על המקרה,

אמר הגבאי: "חבל שהרבי פנה רק לנדיב אחד. הדרך לצבור סכום משמעותי, היא על ידי משלוח מכתבים לנדיבים רבים. האחד נותן חמישים דולר, השני מאה דולר, השלישי חמש מאות דולר, ובסך הכל מצטבר סכום מכובד. מהנסיון שלי, חלק מהכתובות הן כתובות סרק, המכתבים אינם נענים כלל. אחד מאלה שכבר כמה שנים אינו משיב על המכתבים שלנו - הוא הנדיב שהרבי רוצה לשלוח אליו מכתב תודה. אני סקרן לדעת: האומנם הוא השיב לבקשת הרבי? ואם כן - מה סכום התרומה?"

"עשרים וחמשה אלף דולר."

כמעט פרחה נשמתו של אותו גבאי צדקה... עשרים וחמשה אלף דולר?! היתכן?! מה זה אמור להיות?

גבאי הצדקה שלח לנדיב ההוא את מכתב התודה של הרבי, תוך שהוא מוסיף מכתב אישי ממנו, ובו הביע את סקרנותו לדעת: מה השתנה הפעם? מדוע לאחר שנים של חוסר היענות,

הזכות להכניס את בתנו לחפה, וזכינו לראות נסים גלויים."

ישנם סיפורים למכביר, וצריך ללמוד מהם את הלקח. לא לשכוח לרגע שאנחנו לא פועלים מאומה, הכל מן השמים, "פִּי בְּמִןְהָ הַפֶּלַע וּבְמִןְהָ נִתְּנוּ לָךְ" (דברי הימים א כט, יד).

סיפר לי יהודי, עשיר מופלג, שבצעירותו הציע לו מישהו עבודה. הוא שמח על ההצעה ועמד לנסוע למקום העבודה, אבל אז התברר לו שאין לו כסף לאוטובוס! איך הוא יגיע לעבודה? הוא ישב ובכה. בסוף אמא שלו מצאה כמה שקלים ונתנה לו.

כסף לאוטובוס לא היה לו, וכיום הוא מגלגל עשרות מיליונים.

העלו בפניו את הצדדים לכאן ולכאן, וביקשו לשמוע את דעתו ולקבל את הכרעתו.

הרב פיינשטיין שמע את המקרה לפרטיו, והכריע: לא מבטלים את השידוך, ולא מודיעים על ביטול החתונה! הכל יערך כמתוכנן. 'אבל' - הוסיף הרב פיינשטיין - 'אני מציע לכם את עצתי: תמצאו כלה ענייה שנכנסת לחופה באותו לילה, ושלחו לה את מלוא הסכום של עלות החתונה שלכם, וה' הטוב יעזור'.

וכך עשינו. באותו שבוע הגיע המכתב מירושלים ובו בקשה ל'הכנסת כלה' לכלה הגונה, בת קדושים. שלחנו בשמחה את כל כספי החסכוניות של בתנו - בסך עשרים וחמשה אלף דולר. חסדי ה' כי לא תמנו, עמדה לנו

מצד שני, אין מה לבכות על כסף. ברוך ה', הולכים על הרגליים, רואים בעיניים. ברוך ה', יש משפחה, יש נחת. תודה לה! יש כאלה שהיו משלמים על כך הון.

פגשתי בני זוג מבוגרים, אחד ממכריהם לחש לי שכל אחד מהם משתכר משכורת חודשית של עשרות אלפי שקלים. שוחחתי עם בני הזוג, הם סיפרו לי שהם בדרך לחו"ל. שאלתי אותם בחיך: "נו, ומה צריך להיות מאושרים במה שיש, לא להסתכל על מה שאין. לחיות באמונה, בבטחון. להודות לה' על כל מה שהוא נותן לנו, ולזכור שהכל נועד לתכלית אחת - לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם.

להצלחת

ניסים בן רבקה

מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה

מלך אינו מסתפק בכספת רגילה, אפילו שהיא גדולה. יש לו חדר גדול שבנוי ככספת, ובו שמורים כל אוצרות המדינה וכל החפצים העתיקים בעלי המשמעות ההיסטורית, שערכם עצום.

נתאר לעצמנו שמלכי כל האומות: ארצות הברית, רוסיה, שווייץ, ערב הסעודית, כל מדינות העולם יחליטו לאסוף את כל אוצרותיהם, ולהכניס אותם ל'בית אוצר' אחד - אי אפשר לתאר ולשער את שוויו של המטמון שימצא באותו בית גנזים.

ובכל זאת, זהו רק אוצר של בשר ודם, שהיום הוא כאן ומחר בקבר, וגם האוצר אינו נצחי. שפעמים נשדד במלחמות, ניזוק או מתכלה.

את השבת הקדושה הטמין הקדוש ברוך הוא בבית גנזי - בית אוצרותיו, ושמר עליה מכל משמר! עד שנתן אותה לישראל.

וְאֵתָהּ דִּבַּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֵת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם לָדַעַת כִּי אֲנִי ה' מִקִּדְשֵׁיכֶם (שמות לא, יג).

מפסוק זה למדו חז"ל (שבת י"ע"ב) כי הנותן מתנה לחברו צריך להודיעו:

"אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל - לך והודיעם".

מתנה טובה היתה לקב"ה בבית גנזיו! האם יכולים אנו לשער מהו 'בית גנזיו' של בורא עולם, ומה ערכה של מתנה טובה המונחת בו?

ה"חפץ חיים" זצ"ל ממחיש את העניין, ומסביר: אדם שיש לו כסף וזהב - מטמין את אוצרו בכספת מברזל, ונועל אותה.

ככל שהאדם יותר עשיר ואוצרותיו יקרים יותר - כך תהיה הכספת שלו גדולה ומוגנת יותר.

בדיוק בעת שיצא העני מהבית,
הרבנית חזרה.

כששמעה על מה שארע, הלכה
לבדוק איזו טבעת חסרה - והודיעה
לרב: "נתת לו את הטבעת הכי יקרה
שלי, זו שקיבלתי במסיבת האירוסין.
היא שווה חמשת אלפים דולר".

קם הרב מכיסאו, לבש את החליפה
והכובע, ויצא במהירות בעקבות העני.
כשראה אותו זה, אמר בליבו: בתר
עניא אזולא עניותא, מזלי גרם, בודאי
הוא רוצה את הטבעת בחזרה.

אך לא, בפיו של הרב היו דברים
אחרים לגמרי: "דע לך", אמר לו
רבי שמואל, "הטבעת הזאת שווה
חמשת אלפים דולר! שלא ירמו אותך
הסוחרים, יראו אותך במצבך העני,
וישלמו לך חמש מאות דולר או אלף.
תן דעתך שלא למכור אותה בפחות
מערכה!".

הקדוש ברוך הוא מיידע אותנו בערכה
של המתנה שהוא נותן לנו, כדי שנדע
לשמור עליה מכל משמר!

חלפו למעלה מאלפיים שנה, שבהן
שמר הקדוש ברוך הוא על השבת
בבית גנזיו!

הקדוש ברוך הוא ביקש ממשה רבנו,
שיודיע זאת לישראל, כדי שנכיר
בערכה של השבת הקדושה, ולא
נמכור אותה חלילה בעד שום מחיר
בעולם.

דומה הדבר למעשה שאירע עם
הגאון רבי שמואל שמעלקא הורוביץ
מניקלשבורג זצ"ל. רבי שמואל היה
צדיק קדוש, תלמיד חכם עצום ואוהב
צדקה גדול. הוא כמעט לא ידע מהו
צורת מטבע, היה נותן את כל הכסף
בידי אשתו, והיא הייתה מפזרת ממנו
לצדקה.

פעם אחת יצאה הרבנית מהבית, והנה
דפק על הדלת עני אחד.

הצטער הרב שלא יוכל לתת לו צדקה,
משום שלא ידע היכן מונח הכסף,
והחליט לתת לו דבר אחר במקום
מטבע. חיפש בין תכשיטיה של
הרבנית, מצא טבעת עם יהלום קטן,
ונתן אותה לעני.

מראש שאינך מסוגל? - במקום לומר: "איני יכול לעשות כך וכך", אמור: "אני אעשה, וה' יהיה בעזרי שאצליח".

כשאותו אדם שלף את הטיעון הזה של "איני יכול", עצרתי אותו ושאלתי: "מדוע נראה לך שמצוות השבת אינה בשבילך, שאינך יכול לזכות בה?"

"כיון שזהו יום מלא איסורים" ענה. "כבר בדקתי וגיליתי ששמירת שבת פירושה לא להדליק חשמל, לא לנסוע לביקורים, לא לקחת את הילדים לים. שבת זה היום שלי, כבוד הרב, אני לא יכול להרוס אותו ככה".

לא התווכחתי איתו. במקום זה, ביקשתי ממנו לתאר לי את סדר היום שלו בימי שישי ושבת:

"מתי אתה חוזר הביתה מהעבודה ביום שישי?"

"בשתיים-שלוש בצהריים".

"ואז, מה אתה עושה?"

"עוזר קצת לאשה. מתארגנים לסעודת ליל שישי".

שום רווח כלכלי, נוחות או חוויה שאפשר להרוויח, כביכול, מחילול שבת חלילה, לא ישתוו לערכה של מתנה טובה מבית גנזיו של בורא עולם!

כל יהודי יכול לשמור שבת. אפילו אדם מרוחק ביותר, אם יתבונן בדבר במבט מעשי ויבדוק מה דורשת ממנו שמירת השבת - יגלה שהוא בהחלט מסוגל לעמוד במשימה ולזכות ביום שהוא מעין עולם הבא.

אמר לי פעם יהודי בעל לב חם שרצה להתקרב לקב"ה ולתורתו: "אני מוכן לקבל על עצמי כל מצווה, מלבד מצות השבת. השבת גדולה עלי בכמה מידות, ואיני מסוגל.

הרב רוצה שאלבש ציצית? בכבוד. שאניח תפילין בכל בוקר? בשמחה. אבל על שבת - שהרב אפילו לא ידבר איתי".

צריך לדעת שכשאדם אומר: "לא יכול", "זה לא בשבילי" - יש עליו תביעה גדולה. מדוע אתה מחליט

"האם אתה מוכרח לשעבד את עצמך
לאחרים? מתקשרים? שיתקשרו.
אתה בחופש!"

"טוב, אני אנסה".

"אל תאמר: 'אנסה'. אמור: 'אעשה',
והקב"ה יהיה בעזרך".

כך סיכמנו את השלב הראשון: בליל
שבת הוא אינו משתמש בטלפון, ואת
התאורה הוא יסדר מראש באמצעות
שעון שבת.

הגיע ליל שבת, היהודי עמד בכל פרטי
ההסכם, וזכה לטעום את טעם של
שבת אמיתית. ל

אט לאט הוא למד עוד ועוד, והיום
הוא שומר את השבת על כל פרטיה
ודקדוקיה, ואינו מוכן לחללה אפילו
תמורת כל הון שבעולם!

"אז אתם אוכלים סעודת ליל שבת.
אתה עושה קידוש?"

"בוודאי!"

קידוש הוא עושה, אבל את קדושת
השבת אינו מסוגל לשמור.

"אז בלילה אתם בבית. מה מחייב
אותך לחלל שבת? מה אתה מוכרח
לעשות? לראות טלוויזיה?"

"לא, אני לא אוהב בכלל את הטלוויזיה.
רק הדלקת החשמל, כבוד הרב".

בשביל להדליק אור בחדר אין צורך
לחלל את השבת, גיליתי לו. "יש היום
פטנט שנקרא 'שעון שבת'. אתה מכוון
מראש מתי אתה רוצה אור ומתי חושך
- ומלאכתך נעשית על ידי אחרים".

"ומה אעשה עם הטלפון? אנשים
מתקשרים, משאירים הודעות".

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

קלוקל נוסף שיצא מחטא העגל היה הפירוד בעם. כתוצאה מהחטא החמור כל כך שנעשה ברוב עם, החלו להישמע האשמות הדדיות - 'בגללך עבדתי... - לא, זה היה בגללך!...', נוצרה אווירה עכורה, והיה צורך לאחד את העם ולהשיבם אל אביהם שבשמים.

לכן נאמר במצוות שבת 'וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' (שמות לה, א). לאחר שכולם התחרטו על מעשה העגל, נקהלו באהבה והפסיקו השנאה והמחלוקות ביניהם - נתן להם משה רבנו מצווה שתאחד אותם.

השבת הקדושה מאחדת את כלל ישראל. כך אומר המדרש (ילקוט שמעוני ויקהל רמז תח): "אמר הקדוש ברוך הוא: עשה לך קהילות גדולות ודרוש לפניהם ברבים הלכות שבת, כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהילות בכל שבת ושבת ולכנוס בבתי מדרשות ללמוד ולהורות לישראל דברי תורה איסור והיתר, כדי שיהא שמי הגדול מתקלם בין בני".

כך, צעד אחרי צעד, יכול כל יהודי לזכות במתנת השבת.

בירושלמי (נדרים פרק ג הלכה ט) אמרו: "בתורה ובנביאים ובכתובים מצינו שהשבת שקולה כנגד כל המצוות שבתורה".

והנה לאחר חטא העגל, ראה משה שיש צורך במצוה שתהווה תיקון לחטא. ומאחר וחטא עבודה זרה כה חמור הוא, כמו שאמרו במדרש (סיפרי דברים ראה נד): "כל המודה בעבודה זרה - כופר בכל התורה כולה" - חיפש משה מצוה השקולה כנגד כל התורה, בה יתקן הקלוקל הנורא, ומצא את מצוות השבת ששקולה כנגד כל המצוות שבתורה.

עבודה זרה ושבת הם דבר והיפוכו: עבודה זרה - המודה בה ככופר בכל התורה כולה, וכנגד זה - כל השומר שבת כהלכתה כאילו מקיים את כל התורה כולה!

הקדוש ברוך הוא אמר לאדם הראשון (בראשית ב, יז): "כִּי בְּיוֹם אֶכְלֶךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת", והיות ויומו של הקב"ה הוא אלף שנה, כמו שנאמר "כִּי אֶלְפֵי שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ בְּיוֹם אֶתְמוּל" (תהלים צ, ד), נמצא שאדם הראשון, שהיה צריך לחיות אלף שנה, [אלא שנידב שבעים שנה לדוד המלך, ומשום כך חי תשע מאות ושלושים שנה] - מת "בְּיוֹם אֶכְלֶךָ": בתוך אלף השנה, שהוא יום אחד אצל הקדוש ברוך הוא.

יתרה מזאת, אדם הראשון אכל מעץ הדעת ביום שישי. גזירת המיתה היתה "בְּיוֹם אֶכְלֶךָ מִמֶּנּוּ", וממילא היה צריך למות עוד ביום שישי.

אלא שלפתע שקעה חמה ונכנסה שבת. אמרה שבת לקדוש ברוך הוא:

כאשר עם ישראל כולו שומר שבת - העסקים כולם שובתים: אין חנויות, אין מרכולים, ואין תחבורה. כולם נחים, שבת קודש מורגשת בכל פינה. הולכים לבתי כנסיות ובתי מדרשות, מתאספים לשמוע דברי אלוקים חיים, הלכות שבת והלכות חג בחג.

כשיתכנסו ישראל בשבת ללימוד התורה הקדושה, יהא זה כנגד הפירוד שנגרם בחטא העגל, ועל ידי התאחדותם יתכפרו עוונותיהם. כי אין דבר שמכפר עוונות כמו שמירת השבת הקדושה.

השבת היא סמל לקדושה - ולכן נקראת "שבת קודש"!

בחול" (שבת קיג), שלא תהיינה מחשבותיך בשבת כמחשבותיך בחול! בשבת קודש המחשבות צריכות להתרכז סביב קדושת השבת ובעניינים רוחניים.

תופעה מעניינת התגלתה על ידי פרופסורים בכירים, שהשתוממו לגלותה:

במוח האדם יש תא אחד - בשונה מיתר התאים - שרק מחשבה אחת יכולה להיכנס בו. לימים עמד פרופסור יהודי, שפתר את התעלומה:

בתא מונחת מחשבת השבת! והמחשבה שבתוך תא זה "מדברת" אל האדם, שומרת עליו ומזהירה אותו, על כל צעד ושעל: שבת היום! דבר זה מותר היום וזה אסור!

ריבוננו של עולם! מכל מה שבראת בששת הימים - אף לא אחד מת. אם תמית את אדם הראשון עכשיו, יאמרו שביום השבת מת. והקב"ה אכן לא המיתו, ומכיון שעבר יומא - בטל דינא, והוא הוסיף לחיות תשע מאות ושלושים שנה!

מכאן רואים עד כמה גדולה היא השבת, שהיא זו שבבואה העניקה לאדם הראשון חיים והצילתו ממיתה.

בכוחה של השבת להמליץ טוב על כל מי שמשמרה לכל פרטיה ודקדוקיה.

אולם עלינו לזכור: שמירת שבת כהלכתה אינה רק במעשה, אלא גם במחשבה ובדיבור.

"שלא יהיה דיבורך בשבת כדיבורך

הישועה שהגיעה בזכות הצדקה

מהצ' כי הצדקה מרחקת את ה"מת".
 כעין זה אמר שלמה המלך ע"ה (משלי י, ב): "וְצִדְקָה תַצְלִיל מִמּוֹת", ואומר (שם ג, יח): "עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחְזִיקִים בָּהּ", כי כשמחזיקים את ידי לומדי התורה גורמים לקרב את החיים. וכן נאמר עוד (שם יב, כח): "בְּאֵרֶח צְדָקָה חַיִּים, וְדַרְךְ נְתִיבָה אֶל מוֹת".

חז"ל (קהלת רבה א, לד) דרשו על הכתוב (שם ה, ט) "אֵהָב כֶּסֶף לֹא יִשְׁבַּע כֶּסֶף", שאין אדם יוצא מן העולם וחצי תאוותו בידו. מי שיש בידו מנה - מתאוה למאתיים, יש בידו מאתיים - מתאוה לארבע מאות.

נשאלת השאלה, אם מי שיש בידו מנה מתאוה למאתיים, הרי חצי מתאוותו כבר התמלאה, ומדוע אמרו, שאפילו חצי מתאוותו אינו מצליח להשיג?
 אחד הפירושים שנאמרו על כך הוא, ש"מי שיש לו מנה - רוצה מאתיים" -

זֶה יִתְּנוּ כָּל הַעֶבֶר עַל הַפְּקָדִים מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ (שמות ל, יג).

המפרשים הקשו, מדוע ציוה הקב"ה ליתן מחצית השקל ולא שקל שלם, או מין מטבע אחר שיהיה שלם? - וכי דרכו של הקב"ה להשתמש בכלים שבורים וחצויים? אדרבה, מצאנו שהתורה הקפידה ואסרה להשתמש בדבר פגום, כמו מזבח שנפגם או כוס יין פגום. מדוע א"כ כאן נצטוונו ליתן דווקא מחצית השקל?

הגאון מוילנא זצ"ל פירש, שבתבית "מחצית" חמש אותיות. מצירוף האות הראשונה בתובה זו והאות האחרונה מתקבלת המילה "מת", האותיות הסמוכות להן מצטרפות למילה - "חי". האות האמצעית במילה היא האות צ' המרמזת על הצדקה.

מהעובדה שהאותיות "חי" סמוכות לאות צ' למדים, שהצדקה מקרבת את החי, ואילו אותיות "מת" רחוקות

- אף פעם אינם יודעים שובעה. תמיד הם מביטים לכיוון מי שעשיר מהם, ושואפים להיות כמותו. תמיד "חסר" להם, "אין" להם, והם חוששים לתת.

לעומתם, דווקא זה, שכביכול נראה דל, כי הוא מוזיל מנכסיו לצדקה - הוא זה שמרגיש שלא חסר לו דבר.

ולא זו בלבד, אלא שהצדקה שנותן מקיימת את הממון שבידו, כפי שמובא בגמרא (כתובות טו:): שהיו נוהגים למשול משל בירושלים ולומר: "מלח ממון חסר", ומפרש רש"י: "הרוצה למלוח ממונו, כלומר לגרום לו שיתקיים - יחסרנו לצדקה תמיד, וחסרוננו זהו קיומו". ומלבד זאת מצוות הצדקה נותנת לו "חיים".

דווקא אלו שבאמת אין להם - חשים בקיום המשל שמשלו בירושלים. הם מסייעים ונותנים משל עצמם, ובנוסף

הוא רוצה שיהיו בידיו מאתיים נוספים, ומי שיש לו מאתיים רוצה שיהיו בידיו ארבע מאות אחרים, ואכן לפי זה אינו מצליח להגיע אפילו אל חצי מתאוותו.

לפי פירוש זה, דרשו בדרך רמז את הכתוב: "הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט" כך:

אומר שלמה המלך: אם סבור הינך כי תהיה עשיר על ידי הימנעות מנתינת צדקה, ובטוח אתה כי אם לא תיתן לאחרים יגדל הונך, טעות היא בידיך!

בלאו הכי, עם כל מה שיהיה לך, לא תרגיש שהונך רב. אדרבה, ככל שהונך יגדל - תרגיש חסרון רב יותר, כי מי שיש לו מנה - חסרים לו רק מאתיים, ומי שיש לו מאתיים - חסרים לו ארבע מאות.

גם המיליונרים הגדולים ביותר בעולם

להצלחת
אלי בן זהבה

"רבה! ככל אשר תשית עלי אעשה, ובלבד שאזכה סוף כל סוף לראות בנישואי ילדיי, ולשמח בנכדיי".

"ובכן", אמר הרבי, "עליך ליטול את מקל הנדודים, ללבוש בגדי עניים, ולנדוד לארץ מרחקים, שבה אינך מוכר לאיש, למשך חודש ימים.

שם עליך להיזהר לא לחשוף את זהותך לאיש, אלא לנהוג כאחד מעניי המקום - לאכול עימם, לישון בחברתם, לחזר על פתחי נדיבים ולבקש נדבות".

העשיר לא היסס לרגע. הוא מיהר להגיע לביתו, והודיע לבני ביתו כי יעדר למשך חודש ימים מהבית. מיד לבש בגדי עניים ושם לדרך פעמיו.

לאחר נסיעה ממושכת הגיע למחוז חפצו.

הרעב הציק לו, והוא פנה לאחד העניים ושאלו היכן ניתן להשיג אוכל. הלה הפנה אותו לבית התמחוי, שבו היו העניים מקבלים את לחמם.

לאחר הסעודה היו עניי העיר נוהגים

מתאמצים לעשות אחרים ולזרזם שיתנו גם הם.

על כך אמרו בדרך הלצה: "אַל תִּבְטְחוּ בְּנְדִיבִים" (תהלים קמו, ג) - אי אפשר להסתמך ולבטוח על הגבירים הגדולים שאינם תורמים, כי התשועה והעזרה מגיעה דווקא מאלו ש"אין להם" - "בְּבֶן אָדָם שְׂאִין לוֹ" - דווקא ממנו תגיע - "תְּשׁוּעָה", והם הם התורמים הגדולים לצדקה.

פעם בא עשיר מופלג אל האדמו"ר הקדוש רבי שמעלקא מניקלשבורג זצ"ל ובכה לפניו: "רבה! אמנם עשיר מופלג אנכי, אולם יש לי בבית שישה בנים ובנות, שכבר הגיעו לפירקם, ועדין לא הכנסתי אף לא אחד מהם לחופה. כבר כמה וכמה שידוכים כמעט ובאו לכלל סיום, אבל תמיד ברגע האחרון צץ איזשהו עיכוב, והשידוך ירד מהפרק".

נענה האדמו"ר ואמר לו: "יש לי בשבילך עצה, אולם יודע אני כי היא קשה מאוד ליישום".

"אבל אל דאגה", המשיך העני בסיפורו, "הקב"ה זימן לי שעת כושר, שאפשרה לי להתנקם בו כמו שצריך..."

היה זה כשהתארחתי בסעודת ליל שבת אצל יהודי בעיר אחרת. בני הבית ארחו אותי בלב פתוח וברוח נדיבה.

לפתע שמעתי שבנם עומד 'לסגור שידוך' עם בתו של אותו עשיר. בקשתי את סליחתם, ואמרתי להם: 'עם משפחה כזאת אתם עומדים להשתדך?! אין לי כל נגיעה בעניין, אך אני מזהירכם: תבדקו היטב!

לדעתי, אסור להשתדך איתם! לבעל הבית יש מידות מגוננות, שמן הסתם עברו בירושה לילדיו... אינני ממליץ לבן שלכם, שגדל בבית כה נפלא, להיכנס לבית כזה'... ואכן, בחסדי שמים, התבטל השידוך - הצלחתי לנקום בו!"...

העשיר שמע היטב את הדברים, והחל להבין מה הסיבה לכל העיכובים בשידוכי הילדים...

להתאסף בחצר בית הכנסת המרכזי, ולספר זה לזה מחוויותיהם: היכן היו, מה עשו, כמה נתן פלוני, וכמה אלמוני... ישב העשיר ביניהם והאזין לסיפוריהם.

לפתע הוא שומע, שאחד העניים מספר שהסתובב היום בעיר שבה הוא מתגורר, ועני שני מוסיף כי גם הוא היה בעיר זאת לפני שלושה חודשים...

"האם הצלחת שם?" שאל הראשון. "כן, בהחלט! גרים שם אנשים נפלאים, והם נתנו לי בעין יפה."

"ואצל עשיר פלוני היית?" והוא שומע שהלה נוקב בשמו.

"אל תזכיר לי את שמו! הוא קמצן ורשע מאין כמוהו! איזה בושות הוא גרם לי! הגעתי אליו לאחר יום שלם שלא בא פירור לפי, הייתי רעב מאוד, ובקשתי שיעניק לי דבר מה לאכול, אך הוא בתגובה צעק עלי: 'כאן זה לא בית תמחוי', וזרק אותי מביתו... התחלתי לבכות בפניו. אך הוא לא ריחם עלי, והראה לי את הכיוון החוצה!"

בבושת פנים!"...

"אבל אל דאגה", המשיך גם עני זה וסיפר, "הקב"ה זימן לי עיתוי מתאים, והתנקמתי בו כמו שצריך..."

בהיותי בעיר אחת ערך עשיר נדיב לב סעודת הודיה והזמין אליה את כל העניים שבעיר.

נכח בסעודה תלמיד חכם עצום. לפתע שמעתי שהעשיר מספר לו, כי בתו עומדת לסגור שידוך עם בנו של העשיר הקמזן...

בקשתי את סליחתם על התערבותי, ואמרתי לעשיר: 'למשפחה כזאת אתם עומדים להכניס את בתכם? העשיר הזה איש רע, בעל מידות מושחתות, עד כדי כך שכשבקשתי ממנו פרוסת לחם, הוא סטר על

למחרת שוב סעד בין קבוצת עניים אחרת.

בסיום הסעודה החלו העניים לשוחח ביניהם, ולפתע שמע עני השואל את חברו: "בעיר פלונית היית?"

"כן".

"וביקרת אצל עשיר פלוני?" - שוב שומע שמזכירים את שמו...

"כן".

"וכמה קיבלת ממנו?"

"סטירת לחי מצלצלת! התחננתי: 'רחם עלי, אני רעב וקופא מקור'... ובתשובה הוא נתן לי סטירה נוספת. כשהערתי לו: 'איך אתה מתנהג? יש לך ציצית, יש לך מזוזה - תן מטבע לצדקה'... הוא לא שלט ברוחו, נתן לי סטירה שלישית וגרש אותי מביתו

להצלחת

דוד בן רבקה

מי שפותח את ידו, כאן בעולם הזה, זוכה לסייעתא דשמיא, ומלמעלה פותחים לו את מזלו, ומעניקים לו ברכה ושפע.

מששב לאדמו"ר וסיפר לו על ישועתו הגדולה, שלחו האדמו"ר לעודד עוד ועוד אנשים לתרום מכספם לצדקה, ולהסביר להם, שלעולם אין מפסידים מנתנת צדקה, אלא רק מרוויחים.

נאמר: "אֲמַרְתִּי עוֹלָם חָסֵד יִבְנֶה" (תהלים פט, ג). הקב"ה ברא את העולם באופן שהעולם מושתת על חסדים שגומלים בני אדם זה עם זה.

הצדקות והחסדים מקיימים את העולם, והם הנותנים לו חיות והמשך.

הוא המאמר אשר אמר הגר"א: הצ' מקרבת את ה"חיי", ומרחקת את ה"מת".

לחיי והשליך אותי מביתו אל הרחוב הקפוא! ואכן השידוך התבטל. הצלחתי לנקום בו!"...

עתה הבין העשיר היטב מדוע כל השידוכים שהוצעו עד כה לילדיו התבטלו ברגע האחרון... הוא הבין גם מדוע שלח אותו האדמו"ר לעיר הזאת, וציווה עליו לחיות שם בין העניים...

הוא שב לעירו ופתח בביתו מרכז גדול לעזרת העניים: הכנסת כלה, הכנסת אורחים וגם גמילות חסדים...

השמועה התפשטה מפה לאוזן, כל נצרך זכה לקבל ממנו נדבה הגונה במאור פנים, ושמו הטוב יצא לתהילה בכל העיר ומחוצה לה...

לא עברו אלא מספר חודשים, וכל ששת ילדיו התחתנו והקימו בתים נאמנים!

החיבור שבין השמים לארץ

היא כדי שהאדם יחבר את שניהם.
אם הצליח לחבר - הצליח בחייו.

כמובן, שחיבור זה אין משמעותו
להפוך את השמים לארץ... אלא את
הארץ לשמים - לקחת את כל עניני
הארץ, ולהפוך אותם לשמימיים.

שמים וארץ הם שתי רשויות נפרדות,
כדי לחבר ביניהם צריך אסקופה,
כלומר סף. האסקופה עצמה
משמשת כשתי רשויות (שבת ט ע"א)
- בזמן שהפתח פתוח היא חלק מן
הבית, ובזמן שהפתח נעול נחשבת
היא כחלק מן החוץ. סף כזה צריך
להיות בין העולם הזה לעולם הבא.

ה"מסילת ישרים" (פרק א) כותב,
שהעולם נברא לשימוש האדם.
אם האדם נמשך אחרי העולם, הוא
מתרחק מבוראו, וכשהוא מתקלקל -
הוא מקלקל את כל העולם כלו עימו.

יוצא, שהימשכות אחרי העולם
מקלקלת את כל העולם כלו.

מאידך גיסא - אם שולט האדם בעצמו,

כל תכלית ביאתנו לעולם הזה היא כדי
ליצור חיבור בין העולם הבא לעולם
הזה.

אדם צריך שכל מחשבתו תהיה נתונה
לעולם הבא, גם כאשר הוא מתעסק
בענייני העולם הזה.

היהודים הפשוטים והתמימים בדורות
הקודמים חיו כך את כל חייהם. כל
דבר שנתנו להם היו אומרים: "אני לא
רוצה בשביל העולם הזה, אני רוצה
בשביל העולם הבא שלי". הם חיו
פה, אבל היו בני העולם הבא. מצויים
תמיד במקום גבוה.

בידיעה אנחנו יודעים את הדברים
הללו, אך המשימה שלנו היא לזכור
את הדברים הללו כל הזמן, ולחיות על
פיהם את חיינו.

הכתוב אומר: "הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לְה' וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי אָדָם" (תהלים קטו, טז).
"בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ" (בראשית א, א). כל התכלית
של בורא העולם בבריאת שמים וארץ

איש ואישה, גם הם בבחינת שמים וארץ. האיש הוא בבחינת שמים, והאישה היא בבחינת ארץ. זהו "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ".

העולם הזה נברא בה', והעולם הבא בי' - באשה יש ה', ובאיש יש י'. התמזגות העולמות נעשית על ידי שניהם.

על תפקיד כל אחד מהם אומרת הגמרא: "הא במילי דשמאי והא במילי דעלמא" (בבא מציעא נט ע"א) - במילי דעלמא שמע בקולה, תן לה לנהל את כל עניני הבית, ואל תכניס את עצמך להפריע לה.

חבל לאיש להתערב. בדיוק עבור צורך זה נבראה האישה. היא זו שתפקידה להפוך את הארץ לשמים. היא זו שמחברת ביניהם.

אישה טובה אומרת לבעלה: תשב ותלמד, אל תתעסק בזה. אני אלך לבנק, אני אלך להביא, אל תדאג.

על כך אמר הכתוב: "לֹא טוֹב הָיְוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ" (בראשית ב, יח). ביאר הספורנו פרוש נפלא: "לא ישיג טוב

ונדבק בבוראו, ומשתמש בעולם רק כדי להיות לו לסיוע לעבודת הבורא יתברך ולשרתו בעבודת ה', הוא זוכה ומעלה את כל העולם כולו. הוא מתעלה, והעולם מתעלה עימו.

על כך כותב ה"מסילת ישרים": "כי הנה עילוי גדול הוא לבריות כולם בהיותם משמשי האדם השלם המקודש בקדושתו יתברך" - כל העולם כולו נועד על מנת לשמש את האדם השלם המקודש בקדושת ה'.

לא נברא העולם אלא לתכלית זו - כדי לספק לאדם את כל הצרכים שהוא זקוק להם לצורך עבודת הבורא.

התענוג הגדול ביותר שיכול להיות לנו בחיינו, הוא להביא לידי אחדות החומר והרוח. בארץ עצמה עלינו לאחד את החומריות ואת הרוחניות, וכל פעולה מפעולותינו תבטא את השלמות הזו.

"לֹה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהָ" (תהלים כד, א) - הצלחתו של האדם נמדדת ביכולת שלו להעלות גם את הארץ לה'!

לבעלה להגשים את ייעודם המשותף. הקב"ה נתן לה כלים על מנת שתוכל לשאת בעול הזה - אישה מבחנת, יש לה בינה יתרה, היא מתבוננת.

כך נוצר האיחוד השלם בין השמים והארץ. בין רוח החומרית המקדשת את האדם, ומביאה אותו לידי התעלות רוחנית.

אדם פותח את המקרה, וברוך ה' יש לו אוכל. האישה קונה, מבשלת ואופה עבורו, אבל השאלה היא האם הוא יעלה עימו את החומר, או שיוריד את הרוחניות שלו וישפילה עד עפר.

הנישואין המשלימים הללו התממשו בנישואיהם של אברהם ושרה. בנישואין הללו שרתה השכינה. הם זכו להיקבר בחברון, בפתח גן עדן, בשל הצלחתם לחבר את השמים ואת הארץ, על ידי שהעלו את הארץ לשמים.

שרה אמנו היא זו שקנתה במעשיה את שדה המכפלה - "זְמָמָה שָׂדֶה וַתִּקְחָהּ" (משלי לא, טז). הקניה שלה לא התבצעה בכסף, כי אם בדרך

תכלית המכון בדמותו ובצלמו, אם יצטרך להתעסק הוא בעצמו בצרכי חייו".

לא ישיג הטוב - אתה לא תשיג הטוב, אם תצטרך בעצמך להשיג את כל עניני העולם הזה.

האדם חושב: שטויות, אני אבשל בעצמי. לא צריך את האישה שתבשל... גם בכביסה אני אסתדר לבד...

אך לא ישיג טוב תכלית המכון בדמותו ובצלמו, אם יצטרך הוא להתעסק בעצמו בצרכי חייו.

אדם צריך עזר כנגדו, שתהיה שווה לו בדיעת צרכיו. רק אישה מכירה ויודעת בדיוק מה האדם צריך.

איש ואישה משלימים ביחד את התכלית, שכל אחד מהם אינו מסוגל להשלים בכוחות עצמו.

חלק נכבד מניהול חיי היומיום של הבית נופל בחלקה של האישה. היא זו שיוצרת את התנאים המסייעים

הקודש שלו, כאשר היא תראה אותו שלם ומחובר לקדושה.

אבל אם הבעל מעיר לה כל הזמן על עניינים גשמיים, היא אומרת: "הוא גשמי... הוא עסוק כל הזמן בעניינים גשמיים... הוא צריך רק גשמיות..." ואז היא מורידה את האדם.

ההתנהגות שלה אינה נקמה, אלא תוצאה טבעית. אישה נבראה להיות "עזר כנגדו" - באותה דרגה של האדם. היא אינה מכבדת אדם גשמי. היא מכבדת אדם אציל, שיש לו שליטה עצמית על יצריו, והוא עומד עמידה איתנה בכל דבר ודבר.

צריך להיזהר מטעויות בעניין הזה, משום שטעויות עולות ביוקר... והתיקונים תמיד יותר קשים... אחרי שאדם הדגים את עצמו בצורה גשמית, הוא נחשב בעיני אשתו כגשמי, ועליו לעבוד קשה להתעלות

חיה, בכל פעולה ובכל כוונה טהורה שעשתה.

רק אישה מסוגלת להגיע לגדלות הזו, כיון שרק היא קובעת באיזו רמה יתקיימו חיי השיגרה של משק הבית.

האיש צריך להיזהר רק לא להפריע לה... והלוואי שנזכה לא להפריע לנשותינו...

הרבה פעמים אנשים אומרים: "מה יש, ראיתי שטיח יפה, קניתי אותו"... "מה, אני צריך לדבר איתה דברים גשמיים כאלו? זה לא נראה לי מתאים"...

הלוואי שנהיה מחוברים כל כך לקדושה, עד שלא נפריע לאישה, וניתן לה לבדה להיות שקועה במחשבה איך למלא את תפקידה, ולספק לבעלה את כל צרכיו.

אישה תשרת את בעלה בעבודת

הזה, הן הנגיעות האישיות.

אדם הנגוע בדבר, כל ראייתו מטושטשת, ובמקום לתת לחיי הרוח והעולם הבא להוביל אותנו, ולהפוך ארץ לשמים, הוא הופך את השמים לארץ...

ברגע שאדם נוגע בדבר הוא מתהפך - עקרונותיו משתנים, הבטחותיו נעלמות, והוא עצמו נעשה לאיש אחר.

אשרי אדם המסוגל לחבר בין השמים והארץ באופן הנכון, ונותן לרוחניות להוביל גם את חיי המעשה!

"הוא יהיה האדם השלם אשר יזכה לידבק בבוראו, ויצא מן הפרוזדור הזה, ויכנס בטרקלין לאור באור החיים" (מסילת ישרים פרק א).

במעלות גבוהות, כדי שיראה לפניו כאיש הדבוק לשכינה ולקדושה. כשתראה את בעלה מקפיד שלא לאבד תפילה ולשמור כל רגע של תורה, היא תיתן לו כל הזמן ללמוד, ותשרת אותו נאמנה.

אומנם, כמובן, הבעל צריך להושיט יד ולעזור לאישה מדי פעם - "לא תרדה בו בַּפֶּרֶךְ" (ויקרא כה, מג). אי אפשר להטיל עליה תיקונים בבית - "וּלְבָנִים אֲמָרִים לָנוּ עֲשׂוּ" ... (שמות ה, טז) אבל כשהחיים מנוהלים באופן תקין, היא עצמה לא תיתן לו לבזבז את זמנו על דברים כאלו. היא תאמר: 'עזוב, תשאיר לי משהו, לך להתפלל'...

הגורם שעלול להפריע ביותר בחיבור

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חנה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,

התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זררה ז"ל,

מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,

תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל,

יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה